

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ကံ့မ

ရင်ဘက်လက်ဆောင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

“ ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း ”

ဘောက်စံကထွက်သော တဒုန်းဒုန်း တအုန်းအုန်း မြည်သံက ရင်ဘတ်ကို လာထိတာကို နေရောင်ဝါ၊ ထူးမောင်နှင့် အောင်ဇော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး ကြိုက်ကြသည်။ ပျော်တော် ဆက် ကာရာအိုကေဆိုငံမှာ မိန်းမလှလေးများ နှင့်အတူတူ သူတို့ အမြဲ ရောက်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမိန်းမ လှလေးသုံးယောက်က သူတို့ ရဲ့ အပျော်ရည်းစားများ ပင်။ ဒါလည်း ကြာရှည်အတည်တွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒီတစ်ယောက်နှင့် ပျင်းလာလျှင် နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲလိုက်။ နောက်တစ်ယောက်ကို စိတ်ကုန်လာလျှင် နောက်ထပ်ရှာလိုက်နှင့် သူတို့ သုံးယောက်လုံး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အတည်တကျ မချစ်ကြ။

“သဲလေး သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါလား။ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရတာ ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ်”

“အိုကေ”

“ငါ့အသည်းအေမီက သီချင်းဆိုလိမ့်မယ်၊ ဟိတ်ကောင် . . . ထူးမောင်၊ မင်းတို့ အတွဲကလိုက် ကလေးကွာ၊ ငေါင်မနေနဲ့ ”

“ပုန်းရမယ်ဆို အကြိုက်ပေါ့”

ထူးမောင်က သူရည်းစားလက်ကိုဆွဲကာ ဝင်ကသည်။ ။ အခုမှ ပွဲက

မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်သွား၏။ ဟိုအရင်တွေကတော့ ဒီလို ပျော်ရွှင်မှုများက သူတို့ နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ခဲ့ပေ။ ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် အချိန်နှင့်အမျှကို ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ သုံးယောက်က အခုမှ ဆုံကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်။

အကြောင်းကိုယ်စီနှင့် နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာကြရင်း ဆုံစည်းဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ပင်။ ဟိုမှာ တစ်ယောက်အကြောင်းတွေ တစ်ယောက်ပြောကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုကြသည် ။ ဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အနာတရတွေကြောင့် အလုပ်ကို ဇွဲနပ်နှင့် ကြိုးစားကာ ငွေစုကြသည် ။

နိုင်ငံခြားမှာ ခြောက်နှစ်တာမျှ ကြိုးစားပြီးမှ ဒီလို သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သည့် အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ကြတာပါ။ အခုဆို သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စုဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ပိုင်ဆိုင် ထားသလို ဖုန်းဆိုင်နှင့် ကားအပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည် ။ အလုပ် လုပ်ချိန်မှာ တော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တက်ညီလက်ညီပါ။ အလုပ်သိမ်းပြီးဆိုလျှင် ဘဝကို ပျော်သလို ဖြတ်သန်းကြသည် ။ ပူပင်သော ကဆိုတာမျိုး သူတို့ မှာ မရှိ။

“ဟာ . . . နောက်တစ်ပုဒ် နောက်တစ်ပုဒ်၊ ဒီသီချင်းက ဝုန်းလို့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ မြူးမြူးလေး”

ထူးမောင်အသံကြောင့် နေရောင်ဝါ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားရသည် ။ ကိုယ်ပါစိတ်ပါ လာပြီဖြစ်၍ ထပြီး ကဲလိုက်၏။ သောက်လိုက်စားလိုက် ကဲလိုက်ဖြင့် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်နှစ်ရက်တော့ ရည်းစားတွေ နှင့် အချိန်ကုန်တာများ သည် ။

ကျန်သည့် ရက်တွေကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အပြင်စားသောက်ဆိုင်

လောက်မှာ ပဲ အချိန်ဖြုန်း ဖြစ်ကြတာပါ။

“တော်ပြီကွာ၊ မကနိုင်တော့ဘူး မော လာပြီ”

အောင်ဇော်က အရက်ထိုင်သောက်ပြီး သူ့ရည်းစားနှင့် ကျူနေသည်
။ သူတို့ လည်း ဝိုင်းထိုင်ကာ အမောဖြေကြ၏။ လောကစည်းစိမ်ကို ခံ
စားရချိန်က သိပ်မကြာသေးပါ။

ဘဝမှာ ပျော်သလို နေကြရင်းဖြင့် အချိန်တွေက ဖြစ်သလို ကုန်ဆုံး
ကာ . . .။

★

အခန်း (၂)

“ဟိတ်ကောင် ထူးမောင်၊ ဒီနေ့ဘရိတ်ဖတ်စ် မင်းတာဝန်နော်၊ ထတော့ ဟိတ်ကောင် ပျင်းကြောဆွဲမနေနဲ့”

ထူးမောင်ကိုယ်ကြီးကို လှုပ်နှိုးသော်လည်း ထူးမောင်က ညက အရှိန်များ သွားတာမို့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ နေရောင်ဝါ စိတ်မရှည်တော့သလို ထူးမောင်ကိုယ်ကြီးကို ဆောင့်ကန်လိုက် သည် ။

“ဟိတ်ကောင်”

“အင်း . . . အီး နာလိုက်တာ”

“နာရင်သေ၊ မင်းအလှည့်တိုင်း ငါတို့ ဆိုင်သွားရတာ နောက်ကျတယ်”

“လမ်းမှာ ဝင်စားလိုက်လည်း ရတာကိုကွာ”

“အောင်မာ အဲဒါတော့ ပြောတတ်လား၊ မနက်စာရော၊ နေ့လယ်စာရော၊ ညစာရော အပြင် မှာ ချည်း စားနေလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ရမှာ ၊ ထ . . . ဟိတ်ကောင်”

“အောင်ဇော်ရော”

“အိမ်သာတက်နေတယ်၊ ပြီးရင် ရေချိုးတော့မှာ ၊ မင်းမြန်မြန်ထပြီး မနက်စာလုပ်”

“ဟား . . . ဝဋ်ဒုက္ခကြီးလိုက်တာ၊ မိန်းမယူလိုက်မှ ဒီဝဋ်က ကျွတ်မယ်ထင်တယ်”

“အေး ယူလေ၊ မြန်မြန်ယူ အဲဒါမှ ငါတို့ လည်း ခိုင်းလို့ ရမှာ ”

“အောင်မာ ... ငါ့မိန်းမကို မင်းတို့ ခိုင်းလို့ ရမလားကွ”

အခုမှ အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး ထူးမောင် အော်သည် ။ နေရောင်ဝါစောင်ကို လုံးထွေးလျက် ထူးမောင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက သူငယ်ချင်းချင်း အဲဒီလိုလား၊ မယူရသေးတဲ့ မိန်းမကို သိတတ်နေလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ အခု တွဲနေတဲ့ အထဲက ဘယ်သူ့ကို ယူမှာ လဲ”

“ငါလား”

“အေးလေ”

“ဘယ်သူမှ လက်ထပ်လောက်အောင် အလေးအနက် မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ ဦးလေးတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ယူလိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းရမှာ ၊ မယူရင် အများကြီး ရတယ်တဲ့ ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဪ ... သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်း ဦးလေး တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ငါ့ဦးလေးကတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမတွေ အများကြီး ယူထားတာ၊ ဆန်ရယ်၊ ဆီရယ်၊ ငွေရယ်၊ မိန်းမရယ်ဆိုတာ ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ရသမျှ အကုန်ယူရတယ်ဆိုပြီး တွယ်တော့တာပဲ၊ မိန်းမက ခုနစ်ယောက်၊ သားသမီးက နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်”

“ဟ ... မင်းဦးလေး တော်တော်အားကောင်းနိုင်နင်းတာပဲကွ၊ မင်းတို့ က မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပဲ၊ ရှေးတုန်းက ဘုရင်တွေများ သူတို့ တော့တောင်ညာစံ၊ မြောက်ညာစံအပြင် မောင်းမတစ်ထောင်နဲ့ စည်းစိမ်ခံစားပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေကိုတော့ ပညတ်ချက်တွေ ဥပဒေ

တွေနဲ့ ၊ မိုးပေါ်က သိကြား မင်းလည်း နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်
လေးငါးရာပဲ၊ ငါတို့ တော့ အငယ်အနှောင်း တစ်ယောက်လောက် ထား
ရင်ကို ပြဿနာက တက်တယ်၊ လုံးဝ မတရားဘူး”

ထူးမောင် စကားကြောင့် နေရောင်ဝါ ရယ်လိုက်မိသည် ။ ထူးမောင်
က မကျေမနပ်မျက်နှာ အောက်သိုးသိုးနှင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါလား။
ထူးမောင်က ရုပ်တည်နှင့် ရယ်ရသည့်ကောင်ပါ။

“လောကကြီးမှာ မတရားတာတွေ အများကြီးပဲကွ”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ညက ဘာတွေ အိပ်မက်မက်လို့ လဲ”

စောင်ခေါက်ရင်း အိပ်ရာသိမ်းရင်း ပြောနေတာမို့ သူမြှောက်ထိုးပင့်
ကော် လုပ်ပေးလိုက်သည် ။ ထူးမောင်က ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ...

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူက ရှိပြီးရင်းရှိတယ်၊ မွဲတဲ့ သူက မွဲပြီးရင်းမွဲတယ်၊
ကြိုးစားသလောက် အရာ မထင်တာတွေ အများကြီးပဲ”

“မင်းရဲ့ အဲဒီမကျေနပ်ချက်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ၊ အဲ
ဒါလူပြိန်းတွေရဲ့ အတွေးပါ၊ တကယ်လက်ကြောတင်းတင်း အလုပ်လုပ်
ရင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ရှိပါ့မလား၊ ချမ်းသာချင် သလောက် မချမ်း
သာပေမယ့်၊ ကံအကြောင်းတရားအရ အဆင်ပြေသင့်သလောက် ပြေမှာ
ပဲ၊ ငါတို့ သုံးယောက်ပဲကြည့်၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်ဆိုက်တစ်ခုတည်း ဆုံ
တော့၊ အတူတူအဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့
အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ”

“အေး ... အဲဒါက ဟုတ်ပါတယ်၊ မြန်မာပြည်ကဆိုပြီး တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်ဆက် ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားကြတာ၊ တရားဝင်
လမ်းကြောင်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ တောလမ်းက သွားခဲ့ကြတာဆိုတော့ သူများ

နိုင်ငံမှာ တော်တော်မျက်နှာငယ်ရတာ၊ အလုပ်ရှာရတာလည်း မလွယ်ဘူး၊ အပြင်ထွက်ဖို့ လည်း မလွယ်ဘူး၊ ကျီးလန့်စာစားပြီး အလုပ်ရှင်တွေရဲ့ အနှိမ်ခံရတာ၊ တော်တော်စိတ်နာဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ကြိုးစားမှုကြောင့် အလုပ်ရှင်က အသိအမှတ်ပြုလာတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပိုင်း တရားဝင်နေထိုင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတယ်၊ သူကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်၊ သူလည်း တစ်ချိန်က အလုပ်သမားဝန်ထမ်းပဲ၊ ရိုးသားလို့ ကြိုးစားလို့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်ဆိုပြီး ငါတို့ ကို သွန်သင်ဆုံးမ အားပေးခဲ့တာပဲ၊ အခုလည်း ငါတို့ ဒီလို ဖြစ်နေတာ သူပံ့ပိုးမှုတွေ ပါတယ်လေကွာ”

ဒါကျတော့ ထူးမောင် လက်မခံလို့ မရပေ။ တကယ်လည်း နေရောင်ဝါပြောနေတာတွေက အမှန်တရားတွေပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဘဝအခြေအနေ ကြမ်းတမ်းပါစေ၊ ရိုးသားကြိုးစားရင် တစ်နေ့ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရောက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

“အေးကွာ ... ငါတက အဖေ့နောက်မိန်းမ မိထွေးနဲ့ မနေချင်လို့ နိုင်ငံခြား အလုပ်ထွက်လုပ်တယ်၊ မင်းက မိဘမွေးချင်းအသိုက်အဝန်းမရှိလို့ တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားဖို့ ရောက်လာတယ်၊ အောင်ဇော်က မိဘတွေကို စိတ်နာလို့ အရွဲ့တိုက်ပြီး ထွက်လာတယ်၊ ဘဝချင်းမတူပေမယ့် စိတ်ချင်းတူလို့ ငါတို့ အခုထိ အတူနေဖြစ်ကြတာ၊ အနှောင်အဖွဲ့ အတွယ်အတာမရှိတာတော့ ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ် အဆိုးအကောင်း ဝေဖန်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ ရှုတ်ချမယ့်သူ မရှိဘူး”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ငါတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပဲ နေနေကြတာပဲလေ၊ လွတ်ထွတ်ပြီး ပျက်စီးမသွားအောင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းရမှာ ပေါ့၊ ကဲ ... ပြောနေရင် စကားပြတ်တော့မှာ မဟုတ်

ဘူး ၊ ငါရေနှေးတည်ပေးမယ်၊ မင်းကော်ဖီဖျော်ဖို့ လုပ်၊ မင်းအလှည့်ဆို အလွယ်ပဲ ဝယ်ထားတဲ့ မုန့်တွေကျွေးတော့မှာ မဟုတ်လား”

ထူးမောင် စပ်ဖြဖြနှင့် မျက်နှာသစ်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ လုပ်သည် ။ ရေ ချိုးပြီး ထွက်လာသော အောင်ဇော်က နှာခေါင်းရှုံ့လျက် ...

“ငါတို့ အလှည့်ဆို ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ကြာဆံပြုတ် ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် အမျိုးမျိုး စားရတယ်၊ ဒီကောင်ကတော့ အမြဲတမ်း ကိတ်ခြောက် ကိတ်စို ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဟိတ်ကောင် စိုစိုပြည်ပြည် စားချင်ရင် မင်းမိန်းမယူ လိုက်လေ”

“တစ်ဘဝစာတော့ ထောင်မကျပါရစေနဲ့ ကွာ၊ သူများ သားသမီး တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင် မကျွေးပါရစေနဲ့ ၊ အစားကောင်း မစားရရင်လည်း နေပါစေ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆို ဝယ်စားလို့ ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို စကားမများ နဲ့ ၊ ငါလုပ်ပေးတာ မကြိုက်ရင် မင်းဘာသာ ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလိုက်”

“မင်းမှ အပြောကောင်း၊ ငါနဲ့ ရောင်ဝါ လုပ်တာ ဆိုရင်တော့ အငမ်းမရ မျှီဆိုပြီးတော့”

“အဟင်း ... မင်းတို့ ဒါနုမြောက်သွားအောင်လို့ ပါ၊ ကဲ ... ထိုင်ကြ၊ ဒီဟာလေးပဲ အားပေးကြ ပါကွာ၊ မကြိုက်တဲ့ ကောင် မိန်းမအရင်ယူကြေး”

ဒါကျတော့ မိန်းမ မယူချင်တာကြောင့် ရှိတာကို စိတ်မပါစွာ စားလိုက်ကြသည် ။ သူတို့ ရဲ့ နိစ္စဓူဝ ကိစ္စများက ထိုအတိုင်းပါ။ သူတို့ တွေ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည် ။ သူတို့ ကြိုးစားမှုကြောင့် လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုအခြေအနေကတော့ မဆိုးပေ။

“ဟိတ်ကောင် ရောင်ဝါ၊ ဒီနေ့ဝင်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို မင်းစာရင်းလုပ် နော်၊ အောင်ဇော်က သေချာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ ”

“အောင်မာ မင်းကရော ဘာသေချာတာရှိလို့ လဲ၊ ကာစတမ်မာတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် မျက်နှာရူးရုံ လောက်ပဲ”

“အဲဒါ မိန်းကလေးတွေမှ ပါကွာ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းကတော့ မျက်နှာကို သေချာ မကြည့် ဘူး”

“နှာဘူး”

“ကဲ ... မင်းအိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမှာ ဆိုတော့ နေခဲ့၊ ငါတို့ သွား တော့မယ်”

“မင်းတို့ ကလည်း ကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကူ လုပ်သွားပါတော့လား၊ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ က စောပါသေးတယ်”

“ဟိတ်ကောင် ငါတို့ အလှည့်ကျရင်လည်း မညည်းညူဘူး၊ နှစ်ရက် တစ်ခါ အလှည့်ကျ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပါ ဒါပဲ”

“အဝတ်တွေ ပြောင်အောင်လျှော်နော်၊ ညကျရင်လည်း မီးပူတိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့ ”

ထူးမောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေကာ

“ငါတို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လောက် ငှားရင် မကောင်းဘူးလားကွာ ၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ ငှားလည်း ငှားနိုင်နေတာပဲ”

“ငှားဖူးတယ်လေ အဆင်ပြေလို့ လား၊ ငယ်တဲ့ သူငှားတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ အိမ်အတွက်လည်း စိတ်မချရဘူး၊ အသက်ကြီး တဲ့ သူ ငှားတော့ သူပြန်ပြီး အားနာနေရတာနဲ့ ကိုယ်ပဲ ပင်ပန်းတယ်၊ ရွ

ယံတူတန်းတူကျတော့လည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဒါလေးလုပ်ရတာ ဘာပင်ပန်းတာမှတ်လို့ ကွာ၊ လုပ်ချင်တဲ့ နေ့လုပ် မလုပ်ချင် တဲ့ နေ့ နေဆိုတော့ စည်းပျက်ကမ်းပျက်ဖြစ်လို့ စနစ်ဇယားချထားတာ၊ ဒါလေးကို ညည်းညူနေရ လား”

“အေး ... အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ညကျရင်တော့ ပျော်တော်ဆက် သွားကဲမယ်နော်”

“ငါမလိုက်ဘူး၊ မိုးနဲ့ ချိန်းထားလို့ ”

“ငါလည်း အေမီနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ အပြင်မှာ ”

နေရောင်ဝါနှင့် အောင်ဇော် ပြောတော့ ထူးမောင် ဗြုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး

...

“အေး ... သွားကြ သွားကြ၊ ငါလည်း ငါ့ရည်းစားနဲ့ သွားကဲမယ်”

“သဘော ကြိုက်တာလုပ်”

နှစ်ယောက်သား ထူးမောင်ကို စနောက်ပြောင်ပြခဲ့ပြီး ထွက်လာကြသည် ။ ကားလေးက သုံးယောက်ပေါင်းမှ တစ်စီးပဲ ပိုင်တာမို့ လုပ်ငန်းလုပ်သည့်သူသာ သုံးခွင့်ရှိသည် ။ နောက်ကလိုက် မည့်သူက တက္ကစီ စီးစီး၊ လိုင်းကားတိုးစီးစီး အဆင်ပြေသလို လိုက်လာရ၏။

ဘဝမှာ ထိုသို့ ဖြတ်သန်းရင်းနှင့် ...။

*

အခန်း (၃)

“ရှင် ... ကျွန်မကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲ”

“ဘာ”

ကေသီလှိုင် မေးလိုက်တာကို ထူးမောင်လန့်သွားသည်။ ။ အစကတည်းက လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် တွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

“ဟိုလေ ကေသီ၊ ကိုယ်က လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ ကိုယ့်အသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ နေရအောင်နော်”

“ဘာ ... ရှင်က ကျွန်မကို ကျောရရုံကြိုတာလား”

“ဟင် ... ကိုယ်က ဘယ်ချိန်တုန်းကများ ကေသီကို ကျောရရုံကြိုလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ တွဲနေကြတာပဲလေ၊ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ဖူးစာပါမှ ရမှာ ပေါ့”

“အို ... ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်တွဲတွဲ နှစ်နာစရာမရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ နှစ်နာတယ်ရှင်”

“မင်း နှစ်နာအောင်လည်း ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းကို လက်မထပ်လို့ ကိုယ့်ကို မတွဲချင် တော့ဘူးဆိုရင်လည်း မတွဲနဲ့ လေ၊ ထားခဲ့လိုက်ပြီး မင်းသွားချင်ရာသွားတော့”

“ဘာ”

ကေသီလှိုင် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားသည် ။ မျက်စောင်းတွေထိုး နှုတ်ခမ်းတွေရွဲ့ဖြင့် ထူးမောင်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေသည် ။

“ဟာ ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

ပါးကိုရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်တာကြောင့် လက်ကိုဖမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ထူးမောင် အော်လိုက်သည် ။ ကေသီလှိုင်က လက်ကိုရုန်းပြီး ...

“နင်လူပါးဝတယ် နှမသားချင်း မစာနာဘူး”

“ဟာ ... မင်းဘာတွေ စွပ်စွဲနေတာလဲ၊ သမီးရည်းစားဖြစ်တဲ့ သူတိုင်း လက်ထပ်ကြလို့ လား၊ ခက်ပါကွာ၊ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ရင် လမ်းခွဲရုံပဲကွာ၊ ဘာထူးဆန်းလို့ လဲ”

“အေး ... နင့်သူငယ်ချင်းတွေရော နင်ရော တစ်နေ့ဝဋ်လိုက်မယ်သိ လား”

“ဒုက္ခပဲ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ပြောဆိုထွက်သွားသော ကေသီလှိုင်ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ စိတ်ရှုပ် ထွေးစွာ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိသည် ။ မိန်းကလေးတွေများ သူတို့ ကို လက်မထပ်တာနှင့် ဒီလိုမျိုး ပြဿနာရှာတတ်ကြ တာပဲလား။ ဒါကြောင့်ပဲ ကကြိကကြောင်များကြလွန်းလို့ လက်မထပ်ချင်တာ။

“အာ ... ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

ဖုန်းလာတာတောင် စိတ်မရှည်၊ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အောင် ဇော်ဖုန်းဖြစ်နေတာကြောင့် ကိုင်လိုက်ရသည် ။

“ဘာလဲပြော”

“....”

“အေး ... ငါလည်း ညစ်နေတာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကို လာချင်လာခဲ့ အရက်သောက်မယ်ကွာ”

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည် ။ အောင်ဇော်လည်း သူ့စော်က ပြဿနာရှာလို့ တဲ့ ။ ဒီညတော့ အရက်ကောင်းကောင်း သောက်ဖို့ အကြောင်းရှာလို့ ရသွားသည် ။

ခဏနေတော့ တက္ကစီတစ်စီးနှင့် အောင်ဇော် ရောက်လာ၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကေသီလှိုင်လေ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ် လာလုပ်နေတယ်၊ ကျွိုင်ရှာ နေတာ”

“ငါ့ကိုလည်း အေမီ မီးလာမွှေးနေတယ်၊ လက်ထပ်ရအောင်တဲ့ ၊ မိန်းမတွေများ အလုပ်အကိုင် နဲ့ လုပ်ငန်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဆို ဘာကြောင့်များ လက်ထပ်ချင်ကြလဲ မသိဘူး၊ ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ရောင်ဝါရော ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး”

“သူလည်း လက်ထပ်ခိုင်းရင် ဖြတ်တော့မှာ ပေါ့၊ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ မိန်းမယူပြီး”

“အေးလေ ... အိမ်ထောင်သားမွေး အလုပ်များ သူတို့ မို့ စိတ်မကုန်တယ်၊ မိန်းမရော သားသမီးတွေရော ရှုပ်လို့ ၊ ကိုယ့်ဘာသာရှာစားရတာတောင် မလွယ်ဘူး၊ ဟိတ်ကောင် ... ငါ့တစ်ခွက်”

စိတ်ညစ်နေတာမို့ ကိုယ်တိုင်ငဲ့မသောက်ချင်ဘဲ အောင်ဇော်ကို ထည့်ခိုင်းလိုက်သည် ။ ကြာရှည် စိတ်ညစ်တတ်သူတွေတော့ မဟုတ်ပါ။

ကောင်းကောင်း စားပြီး ကောင်းကောင်း သောက် လိုက်ကြသည်။ ။

“ရောင်ဝါဖို့ ပါဆယ်သယ်သွားဦးမလား”

“သူလည်း သူ့ဘာသာ ကဲနေမှာ ပါ။ ဒါနဲ့ အေမီကို မင်းဘယ်လိုဖြတ် ခဲ့လဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေရင် ဆက်မတွဲတော့ဘူးလို့ ၊ ကိုယ်က မိန်းမ မ ယူချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲသိလား”

“မသိဘူး ဘာတဲ့ လဲ”

“ရှင်တို့ က ယောက်ျားအချင်းချင်းယူထားကြတာ ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမယူမှာ လဲတဲ့ ”

“ဟယ် ... သူများ တို့ ကို အဲလိုပြောတယ်၊ ကြည့်စမ်း”

“အာ ... မင်းကတစ်မှောင့်”

ထူးမောင် အခြောက်လိုပြောနေတာမို့ ခြေထောက်နှင့်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာတွေပါ။ တစ်ယောက်စိတ်ညစ်လျှင်လည်း တစ်ယောက်က ပျော်အောင်လုပ်ပေးတတ်သည်။ ။

“အမြည်းဝအောင်စား၊ ညပျော်တော်ဆက်မသွားရင် စားကြောပြတ် သွားမယ်”

“အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ ရှိသားပဲ”

“အေးကွာ ... အဲလိုဆိုတော့လည်း မိန်းမယူချင်သား၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ထမင်း အဆင်သင့်၊ ဟင်းအဆင်သင့်၊ အားလုံးအဆင်သင့်”

“ဘာလဲ ... အားလုံးအဆင့်သင့်က”

“အဲ ... အားလုံးပါဆိုမှ အားလုံးပေါ့ကွာ၊ စာတွေပဲတွေ့ပါ၊ နှာတွေ့မတွေ့ပါနဲ့ ”

“အေးပါ ... ငါကရော ဘာပြောလို့ လဲ၊ အဲဒါက ကောင်းပေမယ့် မကောင်းတာတွေကလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု၊ အဲဒါအပြင် ပစ်ပစ်များ တဲ့ မိန်းမ အသုံးအဖြုန်းကြီး တဲ့ မိန်းမ၊ အပျော်မက်ပြီး အိမ်ထောင်မှု မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်စာ သွား ရောပဲ”

“အဲလိုတွေ တွေးနေလို့ ကတော့ ငါတို့ လည်း လူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်တော့မှာ ပဲ”

“ဖြစ်တော့ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အပူအပင်မရှိ၊ သောကမရှိတာ ကောင်းတာပေါ့၊ အသက်ကြီးလာ ရင် တရားဘာဝနာအားထုတ်လို့ ရတယ်”

“အရက်အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ တရားဘာဝနာကြောင်း ပြောနေသေးတယ်”

အောင်ဇော်က အရက်ခွက်ငဲ့ရင်းပြောသည် ။ ထူးမောင်က အောင်ဇော် ငဲ့ထားသော အရက် ခွက်ကို ယူသောက်ပြီး

“အရက်သောက်တဲ့ သူက တရားကြောင်း မပြောရတော့ဘူးလား။ ကံငါးပါးထဲက တစ်ပါးကို ချိုးဖျက်ပြီး ကျန်လေးပါးကို အရက်သမားတွေက အများ ဆုံး ထိန်းနိုင်တာကွ”

“ဘာ”

“အရက်သောက်ပြီးရင် အရက်သမားက မူးပြီးအိပ်တယ်၊ ကျန်ယုတ်မာတဲ့ သူတွေက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုယုတ်မာရမလဲ၊ အောက်တန်းကျရ

မလဲ၊ မူးပြီးမအိပ်တော့ တစ်ချိန်လုံး အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟား ... ဟား အရက်သမားတွေဘက်က ရပ်တည်နေတယ်၊ ကဲပါ ကွာ ... ငါတို့ က မိုးလင်း မိုးချုပ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အရက်ပဲ သောက်နေ တဲ့ အရက်သမားတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝနာပြီး ကိုယ့်အတွက် ကို ယ်ကြိုးစားတယ်၊ ဘဝကို ပျော်အောင်လည်း နေတယ်၊ အနှောင်အဖွဲ့ အ တွယ်အတာ တွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို နှစ်မွန်းအောင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“အေးပါ ... ငါတို့ သုံးယောက်လုံးက စိတ်တူ ကိုယ်တူမို့ ပေါင်းသင်းဖြစ်ကြတာ၊ ကဲ ... ပြန်မယ်၊ ငါတို့ က အသည်းကွဲချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ရောင်ဝါရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုကို ခံရမယ်ကွ၊ နောက်နေ့ အသည်းကွဲ နာကျပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင်၊ ဒီကောင်ပိုပြီး လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ နိုင်ငံခြားက ရောက်ခါစတုန်းက ဒီကောင် အသည်းကွဲနာကျနေတုန်းကလည်း ငါတို့ နှစ်ယောက်ပဲ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဝေဒနာပျောက်အောင် ဆေးကုပေးနိုင်မယ့်အဖော် တောင် အမြန်ရှာပေးခဲ့ရ သေးတာ၊ ကဲ ... ဒိုးမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ယိုင်ထိုးစွာနှင့် ဆိုင်ထဲက ထွက် လာပြီး တ ကြွစီ စီးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မည်ဆိုတာတော့ ...။

*

အခန်း (၄)

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်တွေသွားပြီး သဝေထိုးနေကြတာလဲ၊ ဆိုင်ပိတ်ကတည်းက သွားလိုက်တာ၊ ပြန်လာတဲ့ အချိန်ကို ကြည့်ဦး”

“အဟီး ... ဟီး”

“ဟား ... အား အား”

နေရောင်ဝါ နာရီကြည့်ပြီး ဆူပူလိုက်သည့်အခါမှာ အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်နှစ်ယောက်သား ဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် အော်ဟစ်ပြီး ငိုနေကြသည် ။ နေရောင်ဝါ အံ့သြသွားလျက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်သူက မတော်မတရား လုပ်လွှတ် လိုက်လို့ လဲ ပြောစမ်း”

“အဟီးဟီး”

“အာ ... ပြောစမ်းပါဆိုကွာ၊ မျက်နှာက အနာကြီးကျနေတာပဲ၊ လှလည်း မလှဘဲနဲ့ ငိုပြနေတယ်”

“ငိုတာပဲ လှမလားလို့ ”

“မင်းတို့ နော် ရင်ထဲကနာလို့ ငိုတဲ့ အငို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပလီစီချောက်ချက်တွေ လုပ်ပြမနေကြနဲ့ ”

“တကယ်ပါကွာ၊ ငါတို့ အသည်းကွဲလာလို့ ပါ”

“ဘာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ ရည်းစားတွေက ငါတို့ ကို ထားခဲ့ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ”

“သူတို့ ကို လက်မထပ်လို့ တဲ့ ”

“ဪ ... တော်တော်နစ်နာသွားမှာ ပဲ၊ မင်းတို့ အဲဒါကို အရမ်းဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အရက်ကို မူးအောင်သောက်လာကြတာပေါ့လေ”

“ငါတို့ ကို ကျောရံကြံသွားတာ ခံစားနိုင်ပါ့မလားကွာ၊ သူတို့ ကို လက်မထပ်တာနဲ့ ဘဲ ငါတို့ ကို ထားခဲ့စရာလား”

“မင်းလည်း ခဏခဏ အသည်းကွဲဖူးတာပဲ၊ ငါတို့ ကို ကိုယ်ချင်းစာပါကွာ”

ရုပ်တွေကတော့ တကယ့်ကို ကြင်နာချင်စရာ တစ်စက်မှ မရှိပေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထားခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းတတ်သည့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သူသိနေပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းချင်ယောင်ဆောင်နေသော ဒီကောင်တွေကို သနားချင်ယောင်ဆောင်ပြရ ဦးမည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ ဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ထိုင်ပြီး ပြောပြ၊ ငါ့ကိုရင်ဖွင့်ကြပေါ့ကွာ”

“အေးပါကွာ အခုလို ရင်ဖွင့်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီလို သူငယ်ချင်း ငါတို့ က ချစ်သူ ထားချင်ထားမယ်၊ ရည်းစားထားချင်ထားမ

ယံ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေ မယူချင်ဘူး၊ အဲဒီ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု ဒုက္ခတွေကို အရမ်းကြောက်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”

“အင်း”

“ဒါကိုကွာ၊ သူတို့ ကိုလက်ထပ်ပါတဲ့ ၊ ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်”

“အဲဒီထက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာကို ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါတို့ ဘာကြောင့် အသည်း ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလာရတယ်ဆိုတာ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့်အသံနှင့် တကယ့်ကို ရင်ထုမနာထိခိုက် ခံစားပြီး ပြောနေကြတာမို့ နေရောင်ဝါ စိတ်တွေ ဝင်စားလာမိသည် ။

ထူးမောင်က အခြောက်လို မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်

“ငါတို့ သုံးယောက်က အချင်းချင်းယူထားကြတာတဲ့ ၊ ယောက်ျားချင်း အချစ်တော်ထားလို့ မိန်းမတွေကို မယူတာတဲ့ လေ၊ ငါတို့ ကို အပုန်းတွေတဲ့ ဂေးတွေတဲ့ အခြောက်တွေတဲ့ ”

“ကဲ ... တော်စမ်းပါ၊ မျက်နှာကြီးက နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နဲ့ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ ထို့”

“ကြည့် ... သူသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သူများကိုများ ရွံစရာတဲ့ ၊ အဝါးပေးကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ သိသွားမယ်”

“သွားစမ်း”

ပွတ်သီးပွတ်သပ် လာလုပ်ပြသော ထူးမောင် လက်တွေကို ဆွဲရုန်းကာ တွန်းထိုးပစ်ရသည် ။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ပါ၊ သူငယ်ချင်းသုံး

ယောက်က ဒီလိုပဲ အမြဲစနောက်ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ဇော်က ထူးမောင် ပါးလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး ...

“တို့ က အစစ်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ အတုပဲကြိုက်တယ်၊ ဒီညအတူတူအိပ် ရအောင်နော်”

“ဟွန့် ... အသည်းယားတယ် လူဆိုး”

“ကဲ ... မင်းတို့ အဲလိုအပျော်လွန်နေရင် အသည်းကွဲတာမဟုတ် တော့ဘူး၊ ငါသွားအိပ် တော့မယ်”

“နိုးနိုး ... ငါတို့ တမင်စနေတာပါ၊ တကယ်အသည်းကွဲတာပါကွာ၊ မ ယုံရင် ဒီမှာ ကြည့်”

အောင်ဇော်က အင်္ကျီကိုလှန်ပြသည်။ သူက အောင်ဇော်ဖိုက်ကို ပုတ် လိုက်ကာ

“ဝဲကွက်တွေချည်းပဲ”

“မင်းလှောင်နေတာလား ရောင်ဝါ ... မင်းတုန်းက ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး အားပေးခဲ့တာကို သတိရသင့်ပါတယ်၊ မင်းက မြန်မာပြည်ပြန် ရောက်လို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတာလား”

“အေးလေ ... ဒီကောင် ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်၊ စားပြီး နားမလည် ကောင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါးလည်း မင်းတို့ ကို ပျော်စေပျက်စေချင်လို့ စ နောက်နေတာပါ၊ မင်းတို့ တကယ်ခံစားရတယ်ဆိုရင် ငါအားပေးရမှာ ပေါ့”

ခံစားချင်ယောင်ဆောင်နေကြမှန်းသိလျက်နှင့် ဒီလိုပြောရတာ အော

ငုံသက်သက်ပင်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ချင်လောက်အောင်
အသည်းကွဲခံစားရလောက်အောင်
အလေးအနက်မချစ်ကြဘူးဆိုတာ သူသိထားသည် ပဲ။
ဒီကောင်တွေ

ထူးမောင်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်၍

“ဒီရင်တွေ နာကျင်နေတယ်၊ အရက်ထပ်သောက်ဦးမယ်ကွာ၊ ငါတို့
ကို အမြည်းလုပ်ပေးပါ”

“မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာကြတော့ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ခွဲရပြီဆိုပြီး မ
င်းတစ်ညလုံး အရက် တွေသောက်လိုက် အန်လိုက်နဲ့ ငါတို့ နှစ်ကောင် ဒု
က္ခတွေ ခံခဲ့ရတာလေ၊ မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ က ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ဖော်နေကြတာပဲ၊ ငါကမနည်းမေ့
နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတာ၊ သူ့ကိုတော့ ငဲ့ရင်ထဲ တကယ်ထိခဲ့တယ်”

“ငါတို့ သိပါတယ်ကွာ၊ ဘဝအရေးမို့ မင်းထားခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“သူကလည်း သူ့အဖေသဘောမတူလို့ ဆိုပြီး မြန်မာပြည်ကိုမှ လိုက်
မလာတာ၊ ဖူးစာကံ မပါလို့ ဘဲ ပြောရမှာ ပေါ့၊ ဖူးစာကံပါလာရင် ဘယ်
သူတားတား ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မရပါဘူး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဒါကို အေမီနဲ့ ကေသီလှိုင် သဘောမပေါက်ဘူး၊
ငါတို့ ကို ယောက်ျားချင်း ပေးစားနေတယ်၊ သူတို့ ကို မယူလို့ တဲ့ ၊ ဝမ်းန
ည်းတယ်ကွာ”

အောင်ဇော်ရော၊ ထူးမောင်ရော ငိုချင်ယောင်ဆောင်ကြပြန်သည် ။
ဒီတစ်ညတော့ ဒီကောင် တွေ ရူးသမျှ သူပါလိုက်ရူးရတော့မည်ထင်သ
ည် ။ တကယ့်အမွေကောင်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကပဲ သူတို့ တွေ
ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ဆိုတော့လည်း ...။

